

9. Lietuvos Argonautai, arba 7-ios jūros per 6-ias savaites. IX-a dalis. Italija - Kroatija

9.1. Bari (Italija)

Visiškai nesvarbu, kur susiruošėte keliauti. Norite to ar nenorite, pasirenkate kelionę ne dėl geografijos, o dėl kompanijos. Prisipažinkite, patinka jums kelionės ne dėl kainos ar nukeliautų mylių skaičiaus, o dėl draugijos.

Kompanija, kuri pasiryžo nuplaukti nuo Romos Italijoje iki Kroatijos Adrijos jūroje yra verta pagyry. Tai pasakytina turint omenyje pirmą plaukimo parą iš Romos per Tirėnų jūrą, septynių balų priešinį vėją ir pilną žaibų naktį. Visi susirgo jūros liga. Bet nei vienas dėl to nepasiskundė nei vienu žodžiu.

Domas, pagaminęs valgyti ir sudėlijęs maistą visiems į lėkštes, pats vietoj valgio nuėjo “už borto šerti žuvų”. Atliko tai be menkiausio cyptelėjimo. Agnei buvo taip blogai, kad ji negalėjo pakelti rankos, kad atsisegtų apykaklę. Taip ir

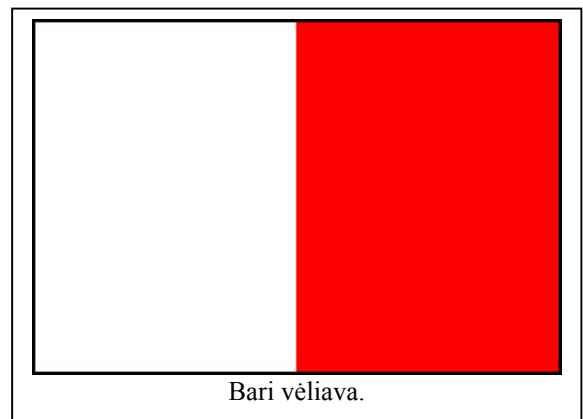
gulėjo bloguodama, ir prakaitavo.

Čia pateikiau tik ryškesnius valios pavyzdžius. Visi tai tyliai iškentė ir net neprisiminė bangavimui nurimus. Tokios komandos norėčiau visada, nes žinau, kaip gali būti kitaip. Patikėkite, kai komandoje atsiranda emocinis vampyras, kuris dėl to, kad jam bloga, perkelia visą savo savijautą aplinkiniams, likusiųjų savijauta irgi pablogėja. Čia kaip su pagyvenusiais žmonėmis, kurie skundžiasi viskuo, o giminėms ir gydytojams nuo to tik sunkiau, nes visi supranta, kad kitaip nebebus. Reikia iškentėti.

Iš Palermo išplaukėme 2009.09.18 dieną 22:20. 2009.09.19 dieną sustojome Vulkano saloje po 83 jūrmylių plaukimo ir, sugaišę saloje 4 valandas, tos pačios dienos vakare pasiekėme Mesinos sąsiaurį su garsiaisiais sūkuriiais, potvyniais bei mitais.

2009.09.21 dieną, pirmadienį, 18:20 prisišvartavome Bari senajame uostelyje (Porto Vechio), nuplaukę nuo Palermo 463 jūrmyles per 68,3 valandas (įskaitant 4 valandas stovėjimo Vulkano saloje). Vidutinis greitis 7,2 mazgo.

Nuo 19-os iki 21-os dienos – 3 paros. Tiek išbuvo jachtoje neišlipdami į sausumą. Ar atsibodo? Ne. Ar atsimenu ką nors iš to, ką veikėme? Ne. O ką tada atsimenu? Įdomiausia, kad įdomiausio ir neatsimenu. T.y. neatsimenu anekdotų, bajerų, dėl ko juokėmės. Atsimenu

Bari vėliava.

Sporto klubo Bari mieste herbas. Steigimo metai – 1894. Užrašas: “CANOTTIERI BARION SPORTING CLUB”.

kas valandą praeitų tilteliu ir patikrintų – ar visi laivai stovi tvarkingai, ar nėra pašalinių. Tai jis darė dieną ir vakare, o gal ir naktį (nemačiau, nes miegojau). Jau pirmo apėjimo metu pamačiau jo rankose povandeninį šautuvą su įstatyta strėle. Nieko nesupratau. Po kažkelinto apėjimo, kai supratau, kad tai patikrinimai, man “dašuto”, kad povandeninį šautuvą jis nešiojasi ginklo vietoje. Tada man pasidarė baisu – ką jis sau galvoja.

Bari žvejų valtelės.

Bari žvejų “bendrabutis” prie prabangaus jachtklubo-viešbučio miesto centre.

tik tiek, kad buvo linksma. Bet tiksliai atsimenu vėjus, jų kryptis ir stiprumą, kada ir kur keitėme kursą ir kodėl, kur buvome su šviesa, o kur naktyje, ką matėme. Keista ta žmogaus atmintis. O gal ji pas visus skirtinga ir atsimena visi skirtingus dalykus? Manoji štai tokia.

Bari buvo pirmas uostas po ilgos pertraukos, kuriame uosto tarnautojas parodė švartavimosi vietą. Tiesa, tas žmogelis buvo labai keistas bei pareigingas. Dar niekur nemačiau, kad budintis

Bet kartu pasidarė saugu – jei mus saugo pamišėlis, tai jis matyt yra nuoširdus pamišėlis ir padarys savo darbą puikiai. Tai būdinga perfekcionistams – pamišti siekiant tobulumo.

Bari uostelis nebrangus – 45 eurai. Yra dušas, jachtklubas-viešbutis, kavinė. Tiesa, jachtklubas, arba sporto klubas, Bari įkurtas 1894 metais. Apie tai byloja įrašas klubo herbe. Jame irklai, kobinys ir vanduo.

Jau plaukiant į uostą atkreipėme dėmesį į didelį kiekį žvejų. Jie reisavo uostas-jūra-uostas kas keliasdešimt minučių. Mažos valtelės, po vieną žmogų, jokių didelių tinklų. Jie žvejoja meškeriokais ir priveža į krantą daug ir įvairiausių žuvies, kalmarų, moliuskų, jūros augmenijos.

Šalia uostelio yra jų "sandėliukai" – mažos patalpėlės krantinėje, kur jie laiko savo žvejybos

Žvejys parduoda tik-ką sugautą savo laimikį.

Kavinės "Matiti Brown" iškaba.

"meškeriotojai", o rimti žvejai (šalia yra didelis komercinis uostas Porto Nuova, kur jie bazuojasi). Mūsiškiai su meškerėmis – tai mėgėjai, kurie kartu prisiduria pinigų parduodami savo laimikį.

Taigi, Bari... Pasijungėme elektra, nusiprausėme ir komanda iškeliavo į miestą švęsti Domo gimtadienio. Šventimas buvo įsimintinas visiems. Pirmą: nepatikėsite, bet kavinė,

įnagius, plauna ir doruoja žuvį ir čia pat ant krantinės viršuje parduoda. Baisiausias vaizdas kurį mačiau - kaip jie užmušinėja kalmarus. Jie trenkia juos iš visų jėgų į grindinį. Kalmarai yra gleivėti. Tai nuo smūgio tos gleivės tykšta į visas puses. Atrodo baisiai ir "snarglėtai". Bjauriai.

Bari garsėja žvejais ir jų laimikiais. Sako, kad Bari žvejai 70-čia procentų aprūpina Italiją žuvimi. Aišku, ne mūsų matytieji

Karabinierius ir karabinierė. Gatvės GGS: "gromko govoriaščiaja sviaz".

Vietoj Palerme matytų skalbinių, Bari miesto balkonuose matosi gėlės.

kurioje vyko veiksmas, vadinosi “Matiti Brown” (“Rudi papukai”). Antra – visiems buvo labai linksma. Trečia – Agnei taip patiko padavėja, kad ji gražesnės moters nematė gyvenime ir įsimylėjo. Ketvirta – visas šventimas baigėsi keturių gražuolių karabinierių įsikišimu. Mat mūsų vyrai vienintelę “jūreivę” iš susižavėjimo ja, o gal pavargusią nuo šokių, nešė namo ant rankų. Karabinieriai, pamatę tokį pulką vyrų

besinešančių vieną moterį kažkur tolyn nuo miesto žiburių (t.y. į uostą), įtarė kažką negero ir paleido vyrus tik tada, kai Agnė patvirtino, jog ji yra nešama savo noru ☺

Sekančią dieną, t.y. rugsėjo 22, patraukiau į miestą. Tai pramoninis miestas, turintis nedidelį senamiestį. Tačiau senamiestis toks jaukus, kad žodžiais neapsakysi. Ypač kontraste su bjauriu naujamiesčiu. Šiame mieste galiausiai supratau – kodėl užsienyje automobiliai važinėja švarūs. Mat ilgą laiką tai buvo man didelė mįslė.

Siaura senamiesčio gatvelė: telpa tik vienas sunkvežimiukas.

Bari senamiesčio gyventojai plauna grindinį su šampūnu.

Sovietmečiu automobilis išbūdavo švarus po plovimo tik iki pirmo lietaus. O kitose šalyse, kiek po jas važinėjau, automobilis išlikdavo švarus ir po lietaus. Ir dar po kito lietaus. Ir po trečio. Pasirodo, su keliais yra taip pat, kaip ir su gera kava. Priminsiu. Miršta senas žydas, kuris mokėjo virti skanią kavą. Giminaičiai susirinko aplink mirštančiojo lovą su viltimi, kad prieš mirdamas būsimas velionis išduos

Makaronų gamyba gatvėje.

geros kavos virimo receptą. Taip ir buvo. Mirdamas senas žydas pasakė: “žydai, reikia daugiau dėti kavos”. Su keliais taip pat: norint kad jie būtų švarūs, reikia juos plauti.

Bari garsėja makaronų gamyba. Šiame mieste aptikome net “Maksimos” pėdsakus. Pasirodo Maksima importuoja (ar importuodavo) itališkus makaronus iš Bari.

Italai nebūtų italais, jei patys nevalgytų

makaronų. O kadangi gyvenimas senamiestyje pagrinde verda gatvėje, tai ir makaronus tenai gamina gatvėje. Ir močiutės ant kėdžių tenai sėdi gatvėje, turėdamos vis naują temą pokalbiui su kiekvienu naujai praėjusiu praeiviu. Viskas “kaip pas žmones”. Kaip ir pas mus sovietmečiu – prie chruščiovkių būdavo keli specializuoti suoliukai: vienas bubutėms apkalbomis pasidalinti, o kitas diedukams domino žaisti.

Bari miestas nuobodokas. Tačiau jame yra kažkoks

Šventojo Mykolo bazilika Bari mieste.

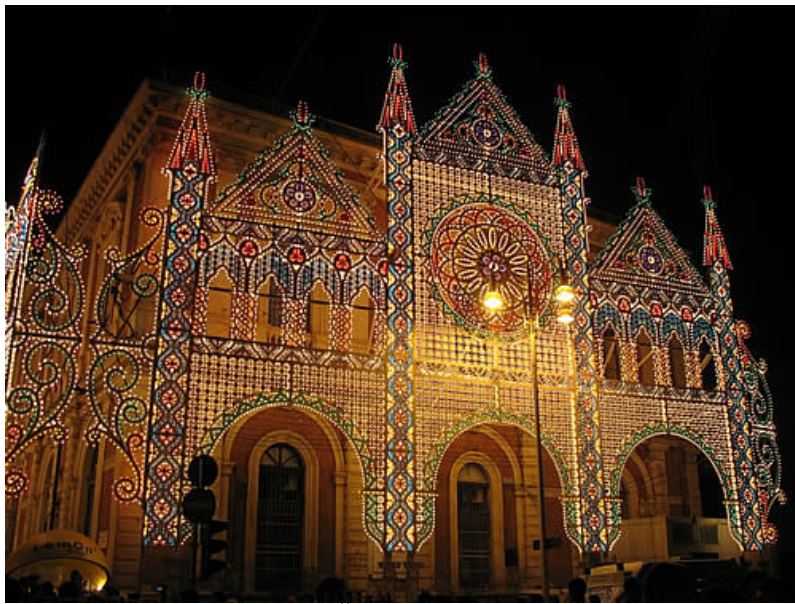
specifinis gyvenimas. Žiūrint bendrai – nieko įdomaus. Viskas yra paslėpta detalėse, norint kurias pamatyti, reikia specialiai susikoncentruoti į jas.

Ko gero didžiausia Bari įžymybė – Švento Mykolo, arba Nikolo (angl. *Saint Nicholas*) bažnyčia su šio šventojo palaikais. Istorija apie jį yra tokia. Krikščionių vyskupas Mykolas gyveno nuo 270 iki 346 metų gruodžio 6 dienos Miros mieste, kuris yra dabartinės Turkijos teritorijoje Anatolijoje, netoli Antalijos. Tuometinis jo vardas buvo Mykolas iš Miros. Jis garsėjo anoniminėmis dovanomis, neva įdėdaves monetų tiems vargšams į batus, kurie juos palikdavę prie namų. Po jo mirties, žmonės, gyvenę tame regione, tęsė anoniminį dovanojimą vargšams, o tokios dovanos būdavo pripažįstamos Šv. Mykolo darbu iš ano pasaulio.

Šventasis Mykolas tapo daugelio dovanotojų prototipu. Tai ir Kalėdų senelis, Santa Klausas, Sinter Claes-as

Šv. Mykolas, Kalėdų senelio prototipas. Ant akmens apačioje parašyta itališkai ir rusiškai. Autorius Z.Cereteli, 2003.

Bari miesto papuošimai Šv. Nikolo dienai - gruodžio 6-ajai.

maistą dovanomis ar saldainiais. Šis paprotys išliko [Belgijoje](#) ir [Nyderlanduose](#) po krikščionybės atėjimo ir buvo susietas su Šv. Nikolu. Dar ir dabar vaikai palieka šiaudų prikimštus batus prie kamino kiekvieną žiemos naktį, o Šv. Nikolas (vis dar jodinėjantis žirgu) palieka saldainių ir dovanėlių. Odinas vaizduotas panašiai kaip Šv. Nikolas: senas žmogus su barzda. Paprotys per [Naujojo Amsterdamo](#) koloniją

Bari miesto vaizdelis.

Lietuvos vėliava Bari uoste.

pakliuvo į Ameriką ir išsivystė į kojinių kabinimą prie židinio.

Tarp graikų ir italų Šventasis Mykolas, arba Šv. Nikolas, laikomas jūreivių, žvejų, laivų ir burlaivių globėju. Jis laikomas daugelio miestų šventuoju. Graikija laiko jį visos šalies šventuoju globėju, o Bari miestas – miesto globėju. Todėl daugelis miestų, uostų, šalių ir laivų švenčia Šv. Nikolo dieną jo mirties dieną, t.y. gruodžio 6-ąją. Taip pat kartais švenčiama jo palaikų perkėlimo į Bari s diena, t.y. gegužės 9-oji (1087 metais). Senovėje kai kuriose šalyse galiojo prietaras, kad visi jūrininkai, arba buvę jūrininkai (o tokių būta vos ne visų kai kurių šalių gyventojų) privalėjo nuvykti į artimiausio uosto bažnyčią ir dalyvauti tos bažnyčios globėjo Šv. Nikolo pamaldose. Grįždami iš pamaldų jie turėdavo sustoti vienoje iš daugelio vykusių Nikolo mugių ir nupirkti smukių dovanų savo artimiesiems ir būtinai vaikams.

Šventas Mykolas, kaip vargšų globėjas, kartu yra ir

(Amsterdamas). Įvairių elementų pakliuvo ir iš [germanų](#) mitologijos. Jų folklore pasakojama apie [dievą Odiną](#) (Votaną), kuris kasmet per žiemos saulėgrįžą medžiodavo drauge su kitais dievais ir jo karalijoje gyvenančiais žuvusiais kariais. Vaikai pridėdavo batus morkų, šiaudų arba cukraus ir palikdavo prie kamino, kad iš jų galėtų paėsti Odino skraidantis žirgas [Sleipniras](#). Odinas vaikams atsidėkodavo, pakeisdamas Sleipniro

lombardininkų (angl. *Pawnbrokers*) globėjas, duodančiųjų paskolas už garantus (laikiniai perduotus lombardui asmeninius daiktus). Dažnai prie lombardų yra pakabinami trys auksiniai rutuliai, simbolizuojantys tris maišiuokus aukso, kuriuos laiko rankoje Šv. Mykolas savo atvaizduose.

Bari senamiestis unikalus dėl jame gyvenančios savotiškos komunos. Komunos dvasios šaknys glūdi istorijoje apie Šv. Mykolo palaikų pergabenimą iš Miros į Bari. Apie 1087-uosius metus Mira pateko į Islamą išpažįstančių netikinčiųjų rankas ir Bari žvejai išvogė Šv. Mykolo palaikus ir slapta juos pargabeno į Bari miestą 1087 metų gegužės 9 dieną. Bari yra dvi Šv. Mykolo bažnyčios. Katalikų Šv. Mykolo bazilika, pradėta statyti 1087 metais, ir Ortodoksų cerkvė, pastatyta 20-ojo amžiaus pradžioje rusų piligrimų garbei, kurie atvyko aplankyti Šv. Mykolo relikvijas

Trys auksiniai rutuliai – lombardo simbolis.

Bari. Gatvės gyvenimas.

(pastatyta šalia Bari miesto municipaliteto žemėse).

Bari miestiečių kalba skiriasi nuo itališkos ir nuo amžių amžinųjų yra italų ir graikų kalbų žargonas. Graikai žvejai po šiai dienai gali suprasti bariečių kalbą. Bariečiai, ypač senamiestyje, vis dar kalba ta kalba. Senamiestis, dar vadinamas Barivechia, yra kaip atskira respublika. Tai labai jaučiasi į jį įėjus ir pamačius jo gyventojus. Dar neseniai senamiestis vietiniams

Bariečiams buvo nerekomenduojama vieta pasivaikščiojimams dėl smukių vagysčių gausos. Dabar puikiai suprantu sėdinčius Barivechijos žmonėse “velniukus”, kai prisimenu jų žvilgsnius į mano ryškiai žalią Nike maikutę, oranžinius Krokusus ir Nikon aparatą. “Štai kur žašinas, kurį pats Šv. Mykolas siunčia mums dovanų...”, - turbūt galvojo jie. Bet niekas nelietė, nes šiais laikais turistai sudaro ženklia jų pajamų dalį.

Keistas miestas Bari Italijoje. Pamatęs šį architektūros pavyzdį pasijutau vos ne Gruzijoje. Šv. Mykolo statulos autoriaus pavardė skamba irgi gruziniškai – išiklausykite – Cereteli. O ant Šv. Mykolo statulos akmens užrašyta kirilica. Pats šventasis panašus į rusą.

Žvejų valtis.

Daugumos šventųjų palaikų dalys yra laikomos įvairiose vietose. Šiuo požiūriu Šv. Mykolas yra unikalus, nes dauguma jo palaikų yra vienoje vietoje – jo kapo kriptoje Bari. Restauracijos metu 1950 metais Katalikų bažnyčia leido mokslininkams ištirti palaikus. 2005 metais šių matavimų ataskaita buvo nusiųsta į Angliją. Šv. Mykolas buvo vos penkių pėdų aukščio (

1,52 m) ir turėjo sulaužytą nosį. Visuose atvaizduose, parduodamuose Bari senamiesčio gatvelėse aplink Šv. Mykolo baziliką, pavaizduotas “gerai pageriantis” senas vyras su sulaužyta nosimi. Toks truputį panašus į šiandieninius bomžus, tik su vyskupo apranga (atleisk man viešpatie už tokį palyginimą, bet išpūdis lieka išpūdžiu). Gaila, nei vieno atvaizdėlio neišsigijau, tad negaliu čia įdėti.

Bari miestas turi pravarde “Mažasis Perl Harboras”, su aliuzija į Japonijos oro ataką Amerikos jūrų bazėje Havajuose. O buvo taip. Vokiečių bombonešis Junkers Ju 88 1943 metų gruodžio 2 dieną atakavo uostą. Keli laivai nuskendo perpildytame uoste. Tame skaičiuje ir JAV laivas Džon Harvei (angl. John

Šv. Mykolo kapas po jo vardo bazilikos grindimis. Kiekvienais metais gruodžio 6-ą dieną ir po šiai dienai iš jo relikvijų išsiskiria buteliukas miros, rausvų stebuklingą galią turinčių sakų.

Antikos laikus menantis senamiesčio fragmentas. Reikia pasakyti, kad senamiestis toks painus, kad jame galima klaidžioti pusę dienos, kol atsitiktinai ką nors surasi.

Harvey), kuriame buvo cheminio ginklo “garstyčių dujų” atsargos, iššaukiančios odos nudegimus, pirmą kartą panaudotos per Pirmąjį Pasaulinį Karą. Žuvo daug žmonių, nes niekas nežinojo, su kokiomis medžiagomis turi reikalų ir kaip deaktyvuoti tas medžiagas. Mieste po šiai dienai mažai kas žino, kas tenai vyko, nes viskas buvo išlaptinta iki 1967 metų. Po šios Junkers-o atakos ir atsirado miesto pravarde.

9.2. Kroatija (Vis, Hvar, Trogir, Šibenek)

Rugsėjo 22 dieną, išbuvę Bari vieną parą, 16:20 palikome senąjį uostą. Nuplaukėme į naująjį pasipildyti degalų. Naujame uoste irgi yra jachtklubas. Prie vartų pastatyta normali degalinė: kanaliukas, apsaugotas nuo bangavimo, krantinė, apkarstyta krancais. Pylėmės 297 litrus dyzelino (po 1.18 euro už litrą). Tiek išėikvojome nuo Palermo.

Vis įlankos posūkinis švyturėlis.

Kroatijos vėliava.

Mūsų išplaukimo dieną jūra buvo rami. Vėjas apie balą ar du. Šiaurinis. Tad iki Vis salos plaukėme vienu halzu. 132 jūrmylės per 19 valandų. Prisišvartavome Vis saloje 2009-09-23 11:00.

Vis – vienas iš įplaukimo į Kroatiją uostų. Yra tokie uostai, kuriuose praeinama muitinės ir pasienio patikra. Norintiems plaukioti užsieniečiams Kroatijai priklausančioje Adrijos jūroje, reikia būtinai praeiti patikrą viename iš tokių uostų. O mes gi

įplaukėme iš Italijos vandenu.

Kroatai labai saugo savo turizmo verslą. Įplaukimo į šalį metu yra fiksuojama įplaukimo data. Užsieninė jachta (ne su Kroatijos vėliava) gali būti Kroatijoje tik 90 dienų, po ko ji turi tokiam pačiam laikotarpiui palikti šalį. Taip pat saugojamasi nuo nelegalaus vandens turizmo. Registruojamos įgulos, kurias be problemų galima pakeisti tik 6 kartus. Ir ne visas, o tik dalį. Žodžiu, tvarka.

Jachtklube viską patikrina: laivo dokumentai, leidimai, įgulos sąrašas. A-

Prirovo vienuolynas Vis uosto įlankoje.

Vis uosto krantinė pietvakarinėje įlankos dalyje.

a, pasikeitė įgula? O kur naujas įgulos sąrašas? Prašau. Netinka, turi būti užpildyta pagal Kroatų formą. O kaip? Nusiušk faksu charterio kompanijai, o ji faksu atsiųs atgal. Ir dar – turite praeiti pasienio patikrinimą. O kur? Name prie uosto.

Einu į paštą. Keturių kunos ir faksas išsiųstas. Keturių kunos ir faksas gautas. Pasieniečio patikra. Ateina graži pasienietė. Pildom kiekvienam įgulos nariui po 2 lapus: Vardas, Pavarde, Tautybė, iš kur atplaukėme, Paso numeris, išdavimo data, galiojimas ir....čia tai jau šakės –

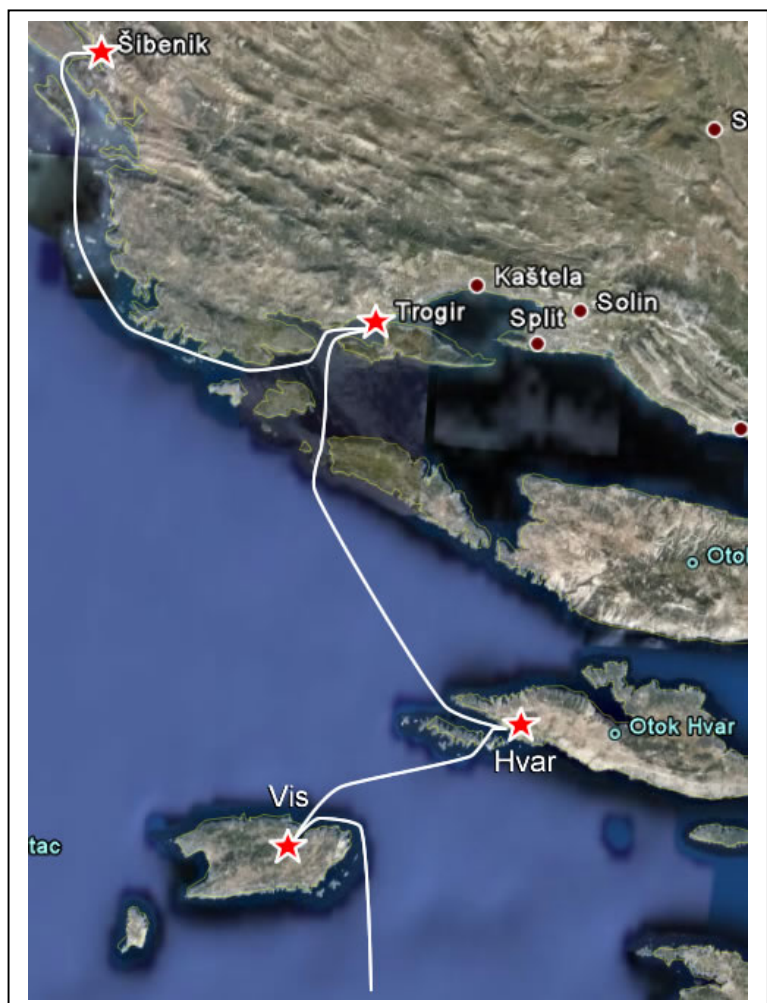
Vis – gerai apsaugota įlanka. Pietvakariniame krante (kairėje) - Vis su komercine prieplauka ir įstaigomis, o rytiniame krante (dešinėje) Kut, kur gali švartuotis tie, kuriems nereikia formalumų, t.y. poilsiautojai.

koks pasų poskyris išdavė pasą. Kol surašėme dviese 24 lapus popieriaus, nuskaudo ranka. Bet, dabar jau viskas sutvarkyta.

Komanda tuo metu tyrinėja uostą. Kas parduotuvėles, kas truputį toliau. Neskaitant rojaus grožio, saloje daugiau nieko įdomaus. Keli namai, kelios suvenyrų parduotuvės, pusė supermarketėlio ir keltų prieplauka. Sala mažai gyvenama, mat iki 1989 metų tai buvo draudžiama zona – joks užsienietis negalėjo įkelti kojos. O ir vietinis, matyt, tik turintis registraciją. Kaip mūsų pajūryje gilaus sovietmečio laikais – gali įvažiuoti tik miesto gyventojas. Tokių miestų ir pas mus būta pajūryje.

Prasidėjo mūsų kelionės baigiamasis etapas. Išplaukėme iš Kroatijos ir vėl grįžome į Kroatiją. Yra rugsėjo 23, tad iki jachtos pridavimo (rugsėjo 26-a) dar turime geras tris paras tam, kad aplankytume daugiau uostų. Juk 4-os komandos plaukimas buvo labai jūrinis. Vanduo ir vanduo. Ir tik keli uostai.

Tad ilgai nelaukę,

apiforminę visus formalumus, dar tą pačią dieną 13:47 atsišvartavome ir patraukėme į Hvar – UNESCO saugomą miestą – istorinį paveldą. Iki jo iš Vis salos – tik 13,2 jūrmylės vaizdingos kelionės tarp salų.

15:00 jau buvome Hvar-e. Bandėme prisišvartuoti prie krantinės, tačiau vietų prie jos mažai, viskas užimta, o kur neužimta – rezervuota apžvalginiams laivams, kurie čia nakvoja.

Hvar vėliava.

Hvar įlankos vaizdas iš tvirtovės ant kalno. Tolumoje dešinėje – Vis.

Galiausiai nuleidome inkarą, nes net ir inkarinės bojos visos buvo užimtos. Jei būsite Hvar-e, yra 99 procentų tikimybė, kad stovėsite ant inkaro. Tad darykite tai drąsiai ir iš karto. Įlanka apsaugota nuo bangavimo ir vėjų. Gruntas laiko inkarą gerai, o į krantą visi plaukia su guminėmis valtelėmis. Net varikliukų nekabina, nes, iš vienos pusės yra arti, o iš kitos pusės uostų etiketas reikalauja į svečius uoste plaukioti irkluojant. Taip ir

padarėme. Virgis visus perkėlė, o vakare sukėlė.

Tiesa, nėra elektros ir vandens, tačiau stovėjimas veiktis nemokamas. Mes mokėjome už stovėjimą ant inkaro 7 eurus nakčiai, nors, įtariu, kad tokia kaina yra tiems, kurie naudojami stacionarių inkarų tombojomis. Iš mūsų šiaip sau nulupo, dėl tvarkos. Paprastai inkaravietės visur yra nemokamos.

Ir dar truputis apie

Hvar uostas. Įprasta į krantą plaukti gumine valtele.

Neįsivaizduoju kas mane būtų ištikė, jei sovietmečiu būčiau pamatęs tokį grožį. Buvau įpratęs tik prie chruščiovkių architektūros ir geriausių atveju šiferinių stogų, jei ne smaluotų.

vėliavų etiketą. Reikia pasakyti, kad dauguma jachtų nuomotojų, o jie būna atvykę iš įvairiausių šalių, kelia savo šalies vėliavą po kairiuoju zalingiu. Taip reikėtų daryti ir lietuviams. Esu girdėjęs disputų šiuo klausimu. Kai kas net bandė kabinti Lietuvos vėliavą ant flagštoko, tačiau ši vieta skirta valstybės, kurios registre yra registruotas laivas, vėliavai. Antra. Nors daugelis Kroatijos miestų turi savo vėliavas, niekas nesivargina jas kabinti po dešiniu zalingiu. Išties niekas taip elgis nedraudžia. Ir

daugeliu atvejų taip yra daroma. Pavyzdžiui, atplaukę į Baltijos jūros Gotlando salą vietoj Švedijos vėliavos iškeliamė Gotlando vėliavą po dešiniuojų zalingiu. Bet taip elgiamasi tik su autonomijas turinčiomis šalies sritimis. Gotlande taip daryti teisinga. Sicilijoje, Sardinijoje ir Korsikoje – taip pat. Tačiau atplaukus į miestą, tarkime Bari Italijoje, jau reikėtų iškelti Italijos vėliavą po

Hvar krantinės.

Hvar-as naktį.

dešiniuojų zalingiu. Norint pagerbti miestą be autonomijos, galėtume iškelti miesto vėliavą po dešiniuojų zalingiu, bet žemiau valstybinės vėliavos. Pavyzdžiui, Bari mieste Italijoje po dešiniuojų zalingiu reikėtų kelti Italijos vėliavą, o po ja Bari miesto vėliavą.

Inkaruojantis reikia priplaukti prie antvėjinių laivo laivagalio, nuleisti inkarą ir atsitraukti per

2-3 korpuso ilgius, kiek leidžia kitų laivų artumas. Hvar-as nuostabus. Tiesa, mano koja nelietė sausumos šiame uoste, tačiau iš vandens jis atrodo puikiai. Su tvirtove ant kalno. O įsižiebus naktiniams žiburiams vaizdas dar pagražėjo. Švietė net tvirtovė viršuje.

Ramiai praleidę naktį Hvar-e ant inkaro, rugsėjo 24 dieną 12:00 išplaukėme į Trogir-ą. Atstumas 27 jūrmylės.

Perpildyta Hvar inkaravientė.

Pakeliui į Trogir.

“čebatas”¹, o iš rytų – aukšti kalnai. Vienintelis Kroatijos nepatogumas – kartais pučiantis šaltas vietinės kilmės vėjas, vadinamas Bora, kuris gali atvėsinti oro temperatūrą net iki 8 laipsnių liepoje. Visa kita – šiltas vanduo, vaizdingos įlankos, smėlioti plažai, vaizdingi miestai ir gera virtuvė – rojus poilsiautojams.

Plaukiant iš Hvar į Trogir nutarėme išsimaudyti. Pasukome į pirmą pasitaikiusią įlanką, kurioje buvo tinkami inkarui nuleisti

Pirma pasitaikiusi įlanka maudynėms Kroatijoje prilygsta specialiai atrinktai vietai kokioje nors kitoje šalyje.

Trogir. Irgi UNESCO paveldo programos saugomas miestas.

Oras pasitaikė puikus. Vėjo, kaip daugumoje atvejų, beveik nėra, arba yra tiek, kad su burėmis galėtume judėti tik kelių mazgų greičiu, tad plaukiame variklio ir burių pagalba.

Kroatijos pakrantės nuostabios tuo, kad jos yra nusėtos salomis. Salos neleidžia išibėgėti bangoms, tačiau vėjo nesulaiko. Reikia pastebėti, kad Adrija yra rami jūra. Iš vakarų ją užstoja Italijos

gyliai. Ir neapsirikome. Įlanka graži, saugi, inkaras laiko gerai. Joje praleidome ne mažiau nei porą valandų tiesiog savo malonumui.

Buriavimas Kroatijoje turi tris privalumus:

1. Pirmas ir didžiausias – buriavimui nereikalinga pirminė investicija į jachtą. Ją galima išsinuomoti už vieną šimtąją jachtos kainos dalį. Ir jokių rūpesčių su priežiūra.
2. Šiltas klimatas. Ramūs orai, šiltas vanduo, daug

¹ Italijos pusiasalis dažnai vadinamas “čebatu”, nes savo forma panašus į aulinį batą su aukšta kulnimi.

saulės.

3. Vaizdinga aplinka. Salos, geri uostai, skanus maistas – visa tai jau sudaro 100 procentų buriavimo malonumo. O kur antras šimtas procentų dėl antro punkto? Jei lyginti buriavimą Adrijoje su buriavimu Baltijos jūroje, reikėtų lyginti subtropinio klimato privalumus prieš

Trogir vėliava.

Trogir. Vaizdas iš jachtklubo.

ciklonų kelio platumų klimatą. Baltija, savo geografinė platuma ir orų kaita, galėtų turėti “mini Horno” epiteta: platuma veik ta pati (skiriasi tik pusrutulius), stipresnio nei 5 balai vėjo tikimybė net liepą išlieka apie 50 procentų (iš akies), o šiltas mėnuo – tik liepa. Net ir birželyje naktimis yra taip šalta, kad tenka apsirengti visus turimus drabužius. Ir tai kartais

nepadeda.

Taigi, privalumai yra neginčytini. O minusai? Gal tolimas kelias ir nelabai patogus susisiekimas? Gal kaina? Gal nebuvimas jausmo, kuris apima žmogų kai jis jaučiasi jachtos savininku? Tačiau šie minusai yra tokie “sugyvenami”, kad plusai stipriai juos atsveria. Bent man taip atrodo.

Aštuntą valandą išplaukę iš Hvar-o, 13:30 jau buvome Trogire. Pačiu laiku, nes jau 16-ą valandą marinos vietos buvo užimtos. Visi keliai anksčiau ir

Trogir jachtklubas.

Restoranas, kuriame vakarieniavome.

stengiasi nesivėlinti į uostą, kad spėtų dar tą pačią dieną aplankyti miestą.

Mes irgi pasiruošėme programą vakarui. Suradome restoraną (o jie rimtai konkuruoja dėl klientų), kuris mus papirkė nemokamu rakės buteliu. Ir tikrai, vakare mūsų 12-os žmonių komandai restoranas pastatė litrinį rakės butelį. Na, ir maistas buvo irgi puikus.

Trogir senamiestis... Jame reikia pabuvoti. Siauros gatvelės, pilna kavinių, geras oras. Vakaras praėjo audringai. Kažkas sutiko nuostabiai gražių slovakių, bet jos skubėjo namo į Splitą, tad jūreiviai

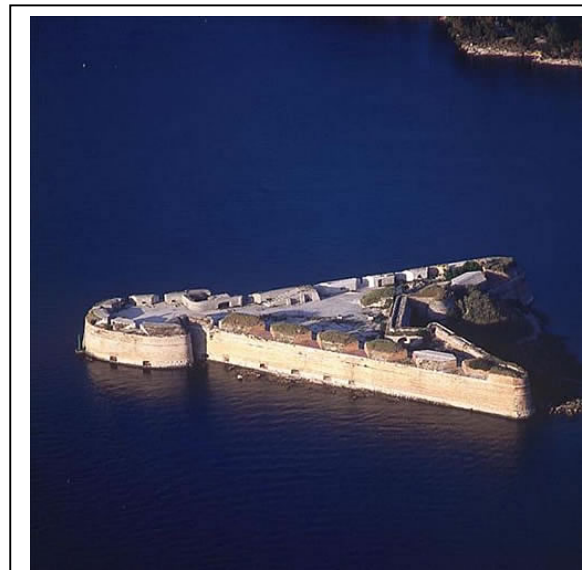
Šibenek yra įlankoje, į kurią galima patekti vaizdingu natūraliu kanalu (vaizdas nuo Šibenek į vakarus).

liko ant ledo...

Sekančią dieną, t.y. rugsėjo 25-ą, 10:00 išplaukėme į Šibenek-ą. 31-a jūrmylė. Mat pagal nuomos sutartį (ir tai svarbu), reikia parplaukti penktadienio vakare, nes šeštadienį 9:00 komanda turi priduoti ir palikti laivą. Tokios standartinės jachtų nuomos taisyklės.

Penktadienį dar reikėjo pripilti pilną baką kuro. Bet Šibeneke tai ne problema. Viena degalinė yra mieste, o kita pakeliui į Marina Mandaliną (Lukoil. Mes pylėm kurą ne Lukoile). Dyzelinas Šibeneke – 1 euras (pigiau, nei Italijoje. Ten buvo 1,18 euro).

Penktadienį vėjukas buvo lengvas. Gana greitai pasirodė Primošten, o po jo - jau pažįstamos Šibeneko prieigos su sala, dengiančia įplaukimo kanalą, ir fortu įplaukimo kanalo prieigose. Tačiau prieš grįžtant dar nutarėme sustoti pusantros valandos įlankoje ant inkaro ir išsimaudyti.

Fortas Šibenek kanalo vartuose.

Primošten – mielis tarp Trogir-o ir Šibenek-o.

Pasirinktoje įlankoje be mūsų stovėjo dar dvi jachtos. Austrų ir slovakų. Ypač įtartinau į mus žiūrėjo slovakai. Jie nesuvaldė savo nuostabos, pamatę normalius žmones su didele jachta, bet nesuprantama Afrikos šalių spalvų vėliava. Bet mes tai iškentėjome. Maudėmės ir vargo nematėme.

Vakarėjant, apie 16 valandą, mes jau buvome gimtajame mūsų jachtos “Kati” uoste.

Saulėlydis Adrijos jūroje.

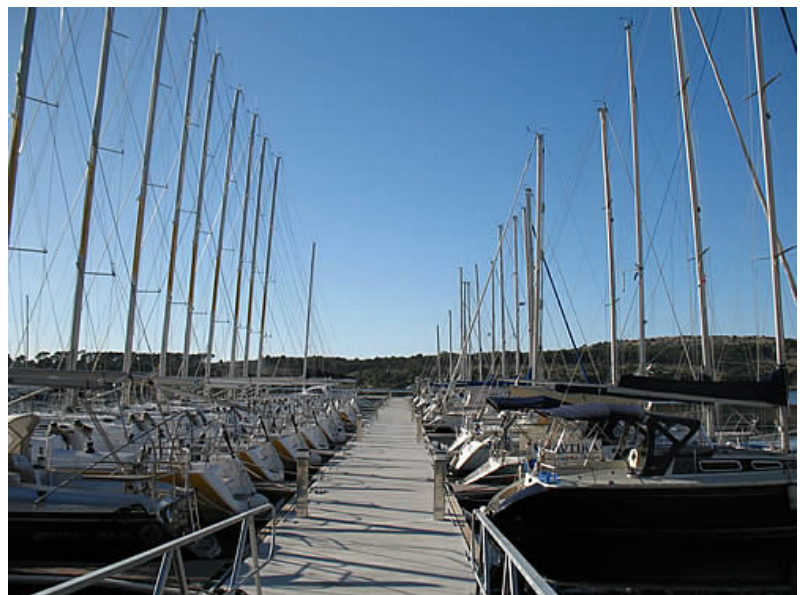
Jeigu kas nors galvoja, kad marinos yra tokia vieta, kur per laivų ir žmonių gausą niekas nieko nemato, giliai klysta. Mus savininkai pamatė iš tolo ir, kai priplaukėme, jau stovėjo ant tiltelio švartavimosi vietoje ir padavė švartovus.

Neužilgo pasirodė naras. Jis panarė po jachtą, patikrino. Viskas tvarkoje. Tik cinko anodo nėra ant

sraigto ašies. Bet tai ne bėda. Per tokią ilgą kelionę jis galėjo pilnai sukoroduoti ir nubyrėti. Taip ir savininkai nusprendė, tad mokėti už šį "sugadinimą" neteko.

Marinoje jau laukė du vilniečiai, atvažiavę su autobusiuku parvežti komandos. Vakarėlis pasisekė. Kažkas grįžo tik paryčiais, kai miegoti duše tapo per šalta ☺

Sekančią dieną, nuodugniai patikrinę jachtą, savininkai rado tokius defektus:

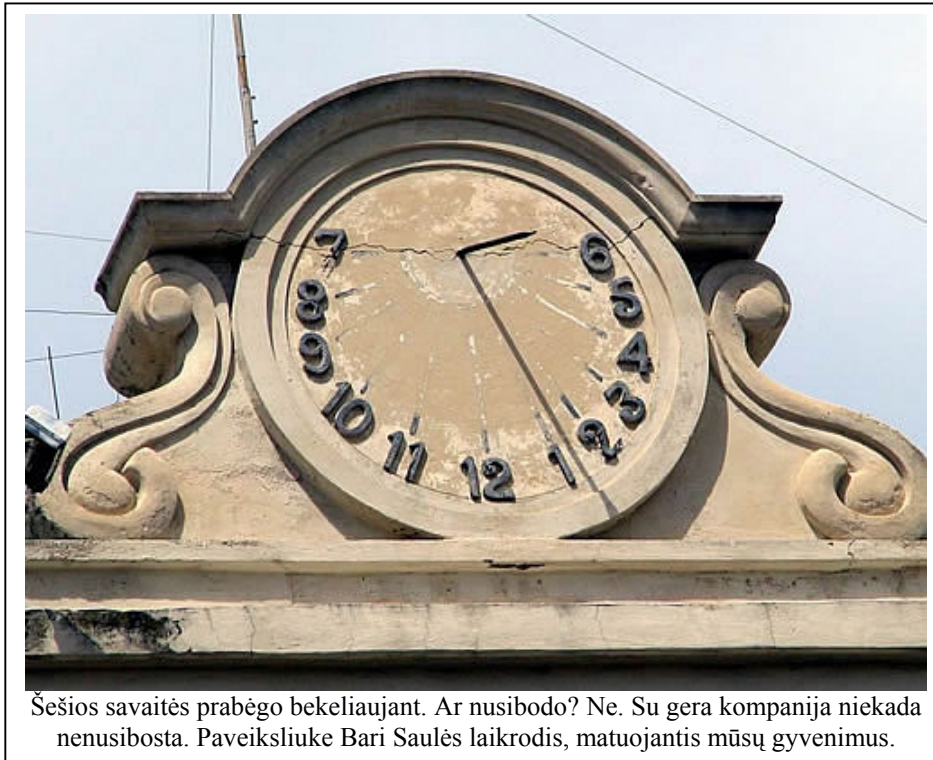
Šibenek. Marina Mandalina. Gimtasis jachtos "Kati" uostas.

Ir Adrijos jūroje kartais būna škvalų. Bet mes jų nepatyrėme.

1. Palenktas lėjerių stovas.
2. Įtrūkusi groto giko atotampos suvirinimo siūlė prie giko.
3. Nuluptas čarterinės kompanijos lipdukas nuo giko.
4. Įplyšusi genujos siūlė. Suvedus balansą nelikome vieni kitiems skolingi. Mat mes irgi turėjome išlaidų:
 1. Keitėme tepalus.
 2. Keitėme tualetu rankinę pompą.
 3. Keitėme raudoną navigacinį žiburį.

Tai, kad Kroatijoje rasite teisybę, yra naivus mitas. Mes ilgai ginčijomės dėl depozito gražinimo balanso. Damokėti kroatai niekaip nenorėjo (mūsų investicijos pinigais buvo didesnės nei padaryti nuostoliai). Buvo maždaug taip. Acha, skirtumas 435 eurai? Gerai, tai nakvynė jachtoje iki rytdienos išvykimo laiko jums ir kainuos 435 eurus. Apie jokių sveiką protą niekas nekalba. Yra va taip kaip yra. Bet išsiskyrėme gražiuoju. Dar ir dovanų palikome kroatams, nes jų visų neišdalinome kelionės metu,- taip gerai buvome pasiruošę.

Kelionė buvo tokia nuostabi, kad vargu bau kada gyvenime tokia pasikartos. Visiems mums labai pasisekė, kad nebuvo trinties įgulose, nebuvo traumų ir ekstremalių situacijų. Viskas praėjo kaip per sviestą. Tame didelis nuopelnas tų, kurie plaukė kartu su manimi. Jie jautė pagarbą stichijai ir buvo visą laiką budrūs.

Išvada? Išvada gali būti tik viena:

mes tai padarėme. Buvo super tos 7 jūros, kurias perplaukėme per 6 savaites ir tie nuotyčiai, kuriuos patyrėme. Ir šis kelionės aprašymas, manau, yra super, nes jį parašęs vėl noriu plaukti.

* * * P A B A I G A * * *

P.S. Viso aprašymas turi 9 dalis. Pradėtas rašyti 2009-11-20, o baigtas 2009-12-23.

Pati kelionė truko 6 savaites nuo 2009-08-15 iki 2009-08-26.

Išplaukiota 42 paros, nuplaukta 3'200 jūrmilyių, arba tiek, kiek nuo Niujorko iki Lisabonos per Atlanto vandenyną. Tačiau nepalyginamai įdomiau ir turiningiau.

Aplankytas 21 uostas, susitikta su 8 savivaldybėm. Mus priėmė Vatikano valstybės vadovas kardinolas Giovanni Lajola.

Aplankyti uostai: **Kroatija**: Šibenek, Split, Dubrovnik; **Albanija**: Dures; **Graikija**: Lefkados, Korfu, Aegina, Atėnai; **Kreta**: Heraklionas, Chania; **Malta**: Valeta; **Sardinija**: Arbatax, Porto Červo; **Korsika**: Ajaccio; **Italija**: Roma (Ostija), **Vatikanas**; **Sicilija**: Palermo Vulkano sala; **Italija**: Bari; **Kroatija**: Vis, Hvar, Trogir, Šibenek.

Nuotraukos: Artūras Dovydenas; Tomas Staniulis, Donatas Juškus, Dovilė Milašiūtė-Juškienė; Ričardas Sablovskis; Neringa Skrudupaitė; Google Earth platybės.